

Süü on nagunii tähtedel..

John Green „Süü on tähtedel“

Pegasus, 2013

„Süü on tähtedel“ on Ameerika kirjaniku John Greeni noorteromaan, mis räägib 16-aastasest Hazelist, kellel on neljanda astme kilpnäärmevähk. Ta saab ravimit nimega Phalanxifor, mis on kuulus oma ebatõhususe poolest, kuid Hazelit see rohi siiski aitab – ta saab elamiseks aega juurde. Arsti soovitusel ja ema nõudmisel läheb ta tugirühma, kus tutvub Augustusega.

Augustus on kangekaelne ja sihikindel 17-aastane poiss, kes seab endale eesmärgiks võita Hazeli süda. Noored õpivad teineteist tundma ja armuvadki. Nad tunnevad, et neil on põhjust kellegi nimel elada ja püüavad võimalikult palju aega koos veeta ning elu nautida.

Hazel ja Augustus mõtisklevad elu, surma ja vähi üle. Võiks arvata, et nende mõtted on sünged, kuid on hoopis vastupidi: kurvad mõtteterad põimuvad hirmnaljakatega ja elutahe ja –lootus võidavad surmahirmu.

Mulle meeldis kõige rohkem see koht, kus Augustus korraldab Viimase Soovi Fondi abil Hazelile üllatuse ja kutsub tüdruku Amsterdamis, et ta saaks kohtuda oma lemmikraamatu „Ilmotsatu kannatus“ autoriga. Tegemist oli äärmiselt isetu teoga, sest ta oleks võinud oma soovi hoopis enda jaoks kulutada. Veelgi suuremeelsem tundub Augustuse tegu, kui selgub, et ta tervis halvenes enne reisi ja tal pole enam kaua elada jäänud.

Autor suudab tõsiselt teemat nagu vähihaigus käsitleda läbi huumori, nii et ka lugejal läheb vahepeal meelest, kui traagiline on tegelikult kahe noore armastaja lugu. Kuigi lugedes sain tihti nutta, ei tekkinud kordagi muljet, et autor oleks pisarate kiskumiseks ekstra vaeva näinud. Tegelased on lihtsalt niivõrd loomutruud, et kutsuvad endale kaasa elama ja siiraid emotsioone väljendama.

„Süü on tähtedel“ on üks huvitavamaid ja sügavaima sisuga noorteromaane, mida olen lugenud. Seal on palju huumorit ja tugevad usutavad karakterid. Samuti on teema erinev

paljudest teistest noortele suunatud teostest. See paneb mõtlema, kuidas peaks suhtuma inimestesse, kes võitlevad raske haigusega. Kas neid peaks haletsema ja neid enne surma juba maha matma? Või peaks neid hoopis julgustama, nägema neis ikka isiksust ja mitte haigust. Täpselt seda Hazel ja Augustus kõige rohkem vihkasid – kui keegi neid haletses.

Miks on raamatu pealkirjaks „Süü on tähtedel“? Võib-olla sellepärast, et tuletada meelde, et elus pole alati võimalik leida vastust küsimusele „Miks?“. Miks tabavad rängad haigused inimesi, tegemata vahet, kas oled olnud hea või halb, kas oled noor või vana? Raamat aitab mõista, et kuigi elu pole alati õiglane, tuleks seda siiski hinnata ja püüda lõpuni vapralt oma kutsumust järgida, sest muretsemine raiskab kallist aega ja süü on nagunii tähtedel...

Ulakass 2015